

РУЖНО ПАЧЕ

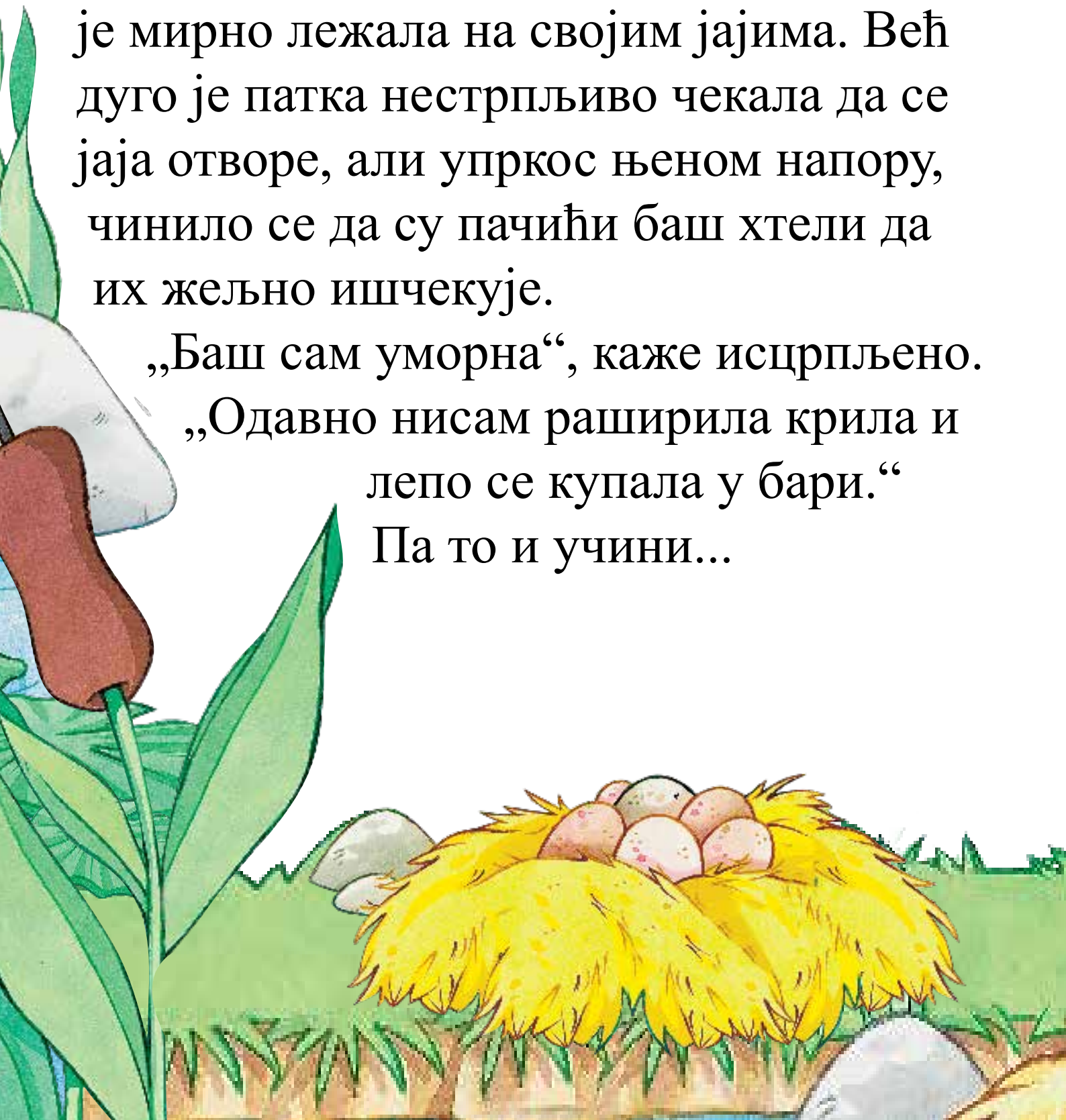

Био једном у једном лепом селу стари дворац окружен дубоким пећинама и пољима густе трске. У једном топлом и добро уређеном гнезду мама патка је мирно лежала на својим јајима. Већ дуго је патка нестрпљиво чекала да се јаја отворе, али упркос њеном напору, чинило се да су пачићи баш хтели да их жељно ишчекује.

„Баш сам уморна“, каже исцрпљено.

„Одавно нисам раширила крила и лепо се купала у бари.“

Па то и учини...

Једног лепог дана, баш кад је мама патка изгубила наду да ће видети своје малишане, бела јаја су почела да пуцају. Мало помало, из љуске су изашли пачићи с меким жутим паперјем.

Били су нежни, меки и
несигурног хода, а мамину
пажњу су привлачили ситним
пијукањем.

Али један је каснио. Највеће и најтамније јаје још је било цело: баш чудно! Као свака добра мајка, патка је наставила да га греје, надајући се да ће што пре угледати и последњег малишана. У међувремену, у посету је дошла стара мудра рода, која је сазнала за радостан догађај: „Честитам на прелепим младунцима. Дивни су! Али ти још лежиш на јајима, драга? Јеси ли сигурна да то није ћуреће јаје?“

„Сигурна сам“, одговори мама патка.
„Само је још оно остало... гледај,
највеће је! Не могу га сад оставити!“

